

Kultura

KNJIGA
VESNA TRIJIĆ
kritičar

Dodir

(Mira Popović, Harmonija, Akademska knjiga, 2012)

Iz priča Mire Popović zrači neka blaga, nežna svetlost: pokušavajući da uspostavi humanističku sliku čoveka u svetu i književnosti koji se tome opiru, autorka dodiruje najbolnija mesta sasvim običnog, tzv. malog postojanja kakva su smrt roditelja i supružnika, skupa ogrešenja o nedužne i nejake ili svakidašnje dramice razočaranja i starenja. Kao minimalističke kulise zbivanja, povremeno se nakostreše činjenice socijalne i istorijske stvarnosti (pa kao grubi obrisi srpskog društva iz devedesetih izranjaju sirotinja i bezakonje, pečalbarstvo i nepravda), ali bitniji od njih jesu sami ljudi, ma kako (ispod)prosečna, a pomalo i makinovska stvorenja oni bili. „Celoviti“ tek kada se imaju na koga bezrezervno osloniti, budalasti ali dobri, uljuljkani navikama, oni uviđaju vrednosti svakodnevice tek pošto je nehajno naruše. Ipak, neće ih pokositi ni velike nesreće ni opominjuće tragedije: jednostavnost i neposrednost, utisak „nemontiranosti“ i jesu glavni aduti ove proze.

Zanimljivo je, takođe, da ni načini nastanka pojedinih priča pred izvežbanim okom nisu ostali sakriveni, naprotiv: dopuštajući da odabrani idiomi („ostati bez reči“, na primer, ili „pojesti bilo šta“) budu doslovce shvaćeni i realizovani u uslovima porodične svakodnevice, autorka stvara utisak da se zapleti razvijaju sami od sebe, bez njenih kreativnih intervencija, odnosno da su njeni junaci i njihove sudbine samo zahvaćeni iz života (i preneti u literaturu), pa da otuda moraju biti i „objektivni“ i „istiniti“ (o tempora, o mores!).